



# Het Grote Participatiedebat

## *Vrijdag 2 september 2016 (deSingel)*

**Thema  
discussietafel**

Partici-wat? Samen op zoek naar een klare definitie

### **Opmerkelijke uitspraken uit deze discussietafel:**

Participatie is de humuslaag van de kunsten, waar de inspiratie vandaan komt. Het verticaal denken in de kunsten is op zijn einde gekomen. We hebben een nieuw model nodig om horizontaal te denken en meer in de diepte en breedte tegaan werken. Ons richten op de andere, degene die we niet kennen. Misschien goed om terug vanuit de onmacht te vertrekken. Het niet-weten.

Het is geen goede zaak dat we (kunst-)kritiek hebben vertaald als het bepalen van wat goed en slecht is. Kritiek moet ons uitdagen en verder brengen, niet de dingen in hokjes steken. Zowel de elitaire kunsten als volkskunst hebben hun plaats en betekenis.

Fundamentele participatie is iets wat je in de eerste plaats binnen de eigen organisatie moet opnemen en niet meteen op het podium. Eerst het huis, dan volgt de rest. De voorwaarde van participatie zit in de huizen. Terwijl het in de definitie veel meer over methodieken gaat.

Participatie kan net binnen de organisaties voor verandering zorgen. We kunnen heel veel betekenen voor onderwijs, welzijn, sociale economie. We kunnen daar zelfs een voorbeeldfunctie voor innemen. Laten we modellen uittekenen die voor de samenleving inspirerend kunnen zijn.

Er is niet één methode voor participatie. Een methode is altijd in ontwikkeling en het is ook mogelijk om ervoor te kiezen net geen methode te hebben en meer vanuit intuïtie.

### **Vragen of discussiepunten uit deze discussietafel:**

Moet publieksbemiddeling toch ook onder de functie participatie terechtkunnen? Kan je binnen de functie participatie nog wel spreken over publiek? Publiek is een 'gebetonneerd' begrip (geassocieerd met passief deelnemen) dat terug een nieuwe invulling moet krijgen.

We moeten vermijden om in tegenstellingen of extremen te denken als het gaat over participatie. Het is niet of-of maar en-en. Een participatief kunstproject speelt zich af in een context waarin verschillende mensen mee de agenda bepalen: het huis zelf, de kunstenaar, de deelnemer en het publiek. Die verschillende partijen staan in een spanningsveld.

Je kan een definitie niet rekbaar maken en wat we nodig hebben, is rekbaarheid. Dus we hebben geen definitie nodig! Maar we hebben tegelijk ook gemeenschappelijkheid nodig? We zoeken over verschillen heen naar gemeenschappelijkheid. Het zoeken is veeleer hoe we daarmee omgaan. Als we naar een soort definiëring gaan, gaan we weer segmenteren. En dat hebben we nu net niet nodig. We houden die schotten nog te veel zelf in stand. Een aantal termen waartoe we ons moeten verhouden, maar de invulling is bij voorkeur niet definitief: publiek/leren/expertise/dialogo/verbinden/methode...

